

Aimo Hakanen 75 vuotta

Aimo Hakasesta tulevat ensimmäiseksi mieleen satakuntalaisuus, Turun yliopisto ja fennistiikka. Suomen kielen emeritusprofessori Hakanen on syntyjään satakuntalainen, ja satakuntalaisia aiheita hän on käsitellyt ja sivunnut useaan otteeseen tutkimustyössään. Hän on opiskellut Turun yliopistossa, jossa hän on myös työskennellyt merkittävän osan akateemisesta urastaan.

Aimo Hakanen on syntynyt Jutin kylässä Satakunnassa Tyrvään ja Punkalaitumen rajamailla. Kun hän syntyi marraskuussa 1935, oli Jutin kylä siirtynyt osaksi Punkalaidunta; vanhimmat sisarukset olivat ehtineet syntyä vielä, kun Juti oli Tyrväättä. Siteet Tyrvääseen muodostuivat kiinteiksi jo lapsena. Aimo Hakanen eli varhaislapsuuttaan talvisodan aikaan, jolloin Jutinkin kylään tuli paljon siirtolaisia Karjalasta. Näin saattoi hän jo pienenä poikana herkistyä kielellisille eroille ja murteen vivahteille. Kansakoulussa luokalla oli paljon Karjalasta tulleita, joiden kanssa oli ainakin sanastosta käytävä merkitysneuvotteluja. Koulutie johti hänet 12-vuotiaana silloiseen naapurikuntaan Tyrvälle, joka tuli sittemmin osaksi Vammalaa eli nykyistä Sastamalaa. Viikot hän asui tyrväläisessä opettajaperheessä, jossa hän sai aivan uudenlaisia vaikutteita – perheeseen tuli muun muassa runsaasti vieraskielisiä lehtiä. Tyrvään yhteiskoulusta hän valmistui ylioppilaaksi keväällä 1955. Tuore ylioppilas siirtyi suorittamaan varusmiespalvelustaan, jonka päättymisen jälkeen lokakuussa 1956 hän tarttui heti hoitamaan kansakoulunopettajan sijaisuuksia Kaakkois-Suomeen: syyslukukauden lopun Hakanen opetti Ruokolahdella ja koko kevätlukukauden vuonna 1957 Savitaipaleella.

Sijaisuuksien jälkeen Hakanen palasi Länsi-Suomeen ja Turkuun yliopistoon. Syyslukukaudella 1957 suunnitelmat yliopisto-opinnoista kariutuivat urheiluvamman vuoksi, mutta joulun jälkeen hän pääsi aloittamaan suomen kielen opinnot Turun

yliopiston humanistisessa tiedekunnassa. Lykkääntyneen alun jälkeen hän menestyi opinnoissaan erinomaisesti, ja varsinaisten opintojen lisäksi hän aktiivisena nuorena miehenä oli mukana myös opiskelijatoiminnassa: satakuntalaisena hän osallistui ensin Satakuntalaisen Kerhon ja sittemmin Satakuntalais-Hämäläisen Osakunnan toimintaan, ja Turun yliopiston ylioppilaskunnassa hän kuului sekä edustajistoon että hallitukseen, minkä lisäksi hän ehti toimia sen kulttuuritoimikunnan puheenjohtajana.

Suomen kielen perustutkinto-opiskelijana Aimo Hakanen oli professori Osmo Ikolan, apulaisprofessori Paavo Siron ja lehtori Eeva Kangasmaa-Minnin oppilas. Hakanen valmistui filosofian kandidaatiksi vuonna 1963. Hänen kykynsä huomattiin kuitenkin jo ennen filosofian kandidaatiksi valmistumista, mitä osoittaa muun muassa se, että hän sai jo syyslukukaudella 1962 hoitaakseen assistentin tehtäviä. Vuoden 1963 alusta hän sai assistenttuurin aina elokuuhun 1964 asti, jolloin hän siirtyi Oslon yliopistoon suomen kielen ja Suomen kirjallisuuden lehtoriksi.

Oslon-vuodet lienevät vaikuttaneet Hakaseen suuresti: tuolloin hän toimenkuvansa ansiosta pääsi tarkastelemaan kieltä ja kielenoppimista toisenlaisesta näkökulmasta kuin ennen, hän opetti suomea vieraana kielenä. Viimeistään noilta vuosilta kumpuaa hänen kiinnostuksena suomen ulkomaalaisopetukseen. Vielä Suomeen palattuaankin hän on toiminut myös tällä saralla: hän on luennoinut pohjoismaisten korkeakoulujen opiskelijoiden kesäkursseilla sekä opettanut ja johtanutkin opetusministeriön järjestämiä suomen kielen ja kulttuurin kesäkursseja. UKANin jäsen hän oli vuodesta 1987 vuoteen 1995. Oslossa vietetty aika vaikutti varmasti myös hänen tieteelliseen ajatteluunsa, kun hän pääsi tutustumaan muun muassa professori Knut Bergslandiin ja moniin tunnettuihin yleisen kielitieteen edustajiin ja siellä ylipäänsä vaikuttaneisiin kielitieteen suuntauksiin. Näinä vuosina valmistui myös lisensiaatin tutkimus, joka hyväksyttiin Turun yliopistossa keväällä 1969.

Turkuun filosofian lisensiaatti Hakanen palasi, kun hänet nimitettiin Turun yliopiston suomen kielen yp. lehtorin virkaan vuoden 1970 alusta lukien. Virkatöiden ohessa hän aloitti myös väitöstutkimuksen valmistelun. Mahdollisuudet tutkimuksen tekemiseen paranivat parin vuoden päästä entisestään, kun hän vuosina 1972 ja 1973 pääsi ensin valtion humanistisen toimikunnan tutkimusassistentiksi ja sitten nuoremaksi tutkijaksi. Lehtoriksi nimittämisen jälkeen hän oli ehtinyt hoitaa jo 1971 Turun yliopiston suomen kielen apulaisprofessuuria. Hakanen väitteli toukokuussa 1973. Urakehitys jatkui ripeästi, sillä seuraavan vuoden lokakuussa hänet valittiin apulaisprofessoriksi, ja jo parin vuoden päästä hän toimi vuoden professorin sijaisena. Virkaa tekevänä professorina hän oli myös 1980-luvun alussa vuosina 1981–1984, ja Turun yliopiston suomen kielen professoriksi hänet nimitettiin joulukuusta 1984

lähtien. Samassa virassa hän toimi eläkkeelle jäämiseen tammikuuhun 1999 asti. Aimo Hakasen ollessa professorina suomen kielen oppiaine tuli yhä monimuotoisemmaksi ja suomalaisen ja yleisen kielitieteen laitoksen julkaisusarjassa ilmestyi yhä enemmän suomen kielen väitöskirjoja ja muita tutkimuksia.

Hakasen kykyjä on hyödynnetty yliopiston hallinnossa, ja uransa aikana hänellä on ollut niin moninaisia tehtäviä, että tässä on mahdollista tuoda esiin niistä vain muutamia. Humanistisen tiedekunnan hallinnossa nykyistä tiedekunnan johtokuntaa vastaavassa elimessä hän oli jäsenenä tai varajäsenenä 1970-luvulta lähtien kolmena vuosikymmenenä. Varadekaanina hän oli 1977–1978 ja dekaanina 1985–1987. Samaan tapaan hän on toiminut kotilaitoksensa hallinnossa pitkään: laitosneuvostossa ja laitoksen johtajana (1983–1984, 1989–1993) sekä Lauseopin arkiston johtokunnassa (sittemmin johtoryhmässä) jäsenenä ja puheenjohtajana – johtoryhmässä hän jatkoi vielä eläkepäivinäankin vuoteen 2007 saakka. Edellä mainittujen tehtävien lisäksi yhteistyökykyisen ja vastuuntuntoisen hallintomiehen kykyjä on tarvittu mm. Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen johtokunnassa, valtion humanistisessa toimikunnassa, Turun yliopiston valtuustossa, muutoksenhakulautakunnassa ja kielentutkijakunnassa.

Professori Hakasen useista merkittävistä tieteellisistä julkaisuista ovat sekä professori Osmo Ikola että professori Päivi Rintala kirjoittaneet osuvat kuvaukset Hakasen 60-vuotispäivän kunniaksi (ks. *Virittäjä* 1995, *Kielen ja kulttuurin Satakunta* 1995). Näitä sivuamme tässä vain lyhyesti. Uudempaa tuotantoa esittelemme jonkin verran. Aimo Hakasen tutkimuskohteet voidaan tiivistetysti jaotella seuraavien päänimikkeiden alle: nyky-suomen syntaksi ja semantiikka laajasti, sanasemantiikka tekstin ja kielenkäyttäjän näkökulmasta sekä Satakunnan murteet ja nimistö. Suomi vieraana kielenä -näkökulma on hänellä myös tutkimuksissaan mukana. Lisäksi Aimo Hakaselta on arvosteluja, juhla- ja artikkeleita ja hän on toiminut refereena ja ollut ylipäänsä monin tavoin aktiivinen työuransa aikana ja yhä edelleen.

Aimo Hakasen epäilemättä siteeratun artikkelin ”Normaalilause ja eksistentiaalilause” (SJ 1972) ilmestyminen asettuu aikaan, jolloin hän oli palannut Oslost ja oli kirjoittamassa väitöskirjaansa. Hän toi vanhaan eksistentiaalilausekeskusteluun tervetulleeseen näkemyksen palaamisesta muotoon. Suomen kielen opettaminen ulkomaalaisille ja tutustuminen indoeurooppalaisiin kieliin sellaista äidinkielenään puhuvan suomenoppijan kannalta toivat tuoreita ajatuksia siitä, kuinka melko yksinkertaisella kuvauksella voidaan esittää suurin osa suomen kielen lauseista. Tyhjentävään kuvaukseen ei luonnollisestikaan päästä.

Tärkeä eksistentiaalilauseita käsittelevä jatko edelliselle on *Kontrastiivista lauseanalyysia: eksistentiaalilauseet* (1973), jossa verrataan itämerensuomalaisia kieliä

sekä toisiinsa että indoeurooppalaisiin kieliin. Hakanen on kontrastiivisella tarkastellullaan luonut mahdollisuuden tiettyjen yhteismitallisten aineiden havainnointiin tarkastelemisissaan kielissä. Hakanen on lauseopin tutkimuksissaan jatkanut pitkää Turun yliopiston lauseopin tutkimuksen perinnettä, ja lauseoppi on edelleen pitkälti myös Hakasen innoituksesta tärkeä suomen kielen henkilökunnan tutkimuskohde.

Aimo Hakasen väitöskirja *Adjektiivien vastakohtasuhteet* vuodelta 1973 tuo morfosemanttisen lähestymistapansa ansiosta jäntevästi lukijan eteen runsaasti sanastossa piilevää informaatiota ja antaa vihjeitä sen tulkitsemiseen. Adjektiivien merkityksen kontekstisidonnaisuudessa olisi Hakasen mukaan vieläkin paljon tutkittavaa, esim. propagandan pohjautuminen erilaisten oppositioiden tarkoitushakuiseen esittämiseen olisi yhteiskunnallisesti relevantti tutkimusaihe.

Hakanen itse on omissa tutkimuksissaan pyrkinyt löytämään systeemejä ja kokonaisuuksia silloinkin, kun hän on paneutunut yksittäisten sanojen ja nimien etymologiaan. Satakunnan sanaston tutkimuksessa (SJ 1980) hän on löytänyt yhteyksiä Länsipohjan sanastoon; skandinaavisia lainanimiä tutkiessaan hän on löytänyt samankaltaisia ”vamma”-lainoja niin Ylä-Satakunnasta kuin Rovaniemeltäkin. Voimme kysyä, onko kyse erillisistä lainaamisista tai yhteisestä skandinaavisesta pohjasta Suomen eri murrealueilla. Satakuntalainen nimistö on yksi niistä teemoista, joista Hakasta on pyydetty toistuvasti pitämään valaisevia esitelmään, ja tätä teemaa hän on käsitellyt myös kirjoituksissaan. Muun muassa teokseen *Kokemäenjoki: historiaa ja nykypäivää* (2000) on sisällytetty Hakasen artikkeli ”Kokemäenjokeen liittyviä paikannimiä”, joka pohjautuu hänen Kokemäellä Satakunta-seminaarissa pitämänsä esitelmään. Lisäksi esimerkiksi teoksessa *Sata sanan juurta: Satakunnan vanhaa paikannimistöä* (2007), jonka Hakanen on Reino Keron kanssa toimittanut (Satakunta 25; Satakunnan Historiallinen Seura), hän artikkelissaan havainnollisesti esittää Kokemäenjoen alueen vanhojen vesistönimien ja niistä muodostuneen asutusnimistön taustaa ja mahdollista alkuperää.

Hakanen tuntee kuin omansa Punkalaitumen, Tyrvään ja Kauvatsan murteet; kauvatsalaisen kansanmiehen puheesta Hakanen on julkaissut 5 tuntia litteraatiota (1981) ja analysoinut tätä teoksessaan *Laaki ja prekkajakku* (1982). Näin hän on tuonut puheen todellisuutta lukijalle nähtäväksi. Hakanen toteaa, että kansanmiehen todellisena spontaanina puheena ”teksti eroaa teoreettisen kielentutkimuksen usein suosimista tyyppi- ja tähtilauseista niin kuin kahlitsematon joki vesijohdosta” (Hakanen 1981, XXIX), ja näin nauhoituksen analyysi osoittaa, kuinka ”kielenkäytön tulos on syntaktisesti pirstoutunut, mutta tekstuaalisesti moitteeton kokonaisuus” (Hakanen 1982, 179). Tuttuja ovat Hakaselle myös edellä mainittujen paikkakuntien lähialueiden murteet, joista SAPRO-projektin (Satakunta-hankkeen) piirissä tehtiin pro gradu -tutkielmia runsaasti. Projektissa on myös kerätty pelkästään Satakunnan

alueella käytetyt sanat, joiden perusteellisempaa tutkimista Hakanen suosittelee nykytutkijoille. Vuonna 1989 ilmestyi Hakasen yhdessä Jari Niemelän ja Veikko Anttilan kanssa toimittama *Punkalaitumen historian* toinen osa, ja vuonna 2003 julkaistiin Hakasen *Punkalaitumen murrekirja*.

Artikkelissaan ”*Onks teijä heitin?*” (SJ 2000) Hakanen on käsitellyt monikon persoonapronomineja ja pronominikantaisten paikkaa tai kollektiivia merkitsevien substantiivien esiintymistä suomen vanhoissa murteissa. Hänen mukaansa vanhoissa hämäläismurteissa, lounaisissa välimurteissa ja lounaismurteiden itäryhmässä tavatut *meijä(n)*-, *teijä(n)*, *heijä(n)*-tapaukset ja niitä vastaavat muut muodot (esim. *meän* ~ *mejän*) eivät ole persoonapronomineja, vaan ’asuntoa, perhettä, yhteisöä’ merkitsevien substantiivien muotoja. Sen sijaan näissä murteissa monikon persoonapronomineina ovat esiintyneet *meitin*, *teitin*, *heitin*. Kiinnostavaa Hakasen tarkkaan läpikäymässä aineistossa on myös se, että pronominien genetiiveihin *meitin*, *teitin*, *heitin* liittyvät substantiivit ja postpositiot esiintyvät possessiivisuffiksillisina, mutta pronominikantaisiin substantiiveihin liittyvissä substantiiveissa ja postpositioissa ei esiinny omistusliitettä. Tämä muotojen ja merkitysten eriytynyt järjestelmä on esiintynyt selväpiirteisenä hämäläismurteissa ja edellä mainituissa rajamurteissa, mutta sittemmin se on alkanut horjua esiintymäalueensa reuna-alueella ja koko tällä levikialueella nuorten kielessä.

Aimo Hakanen on ollut aktiivisesti mukana monissa tieteellisissä seuroissa ja yhdistyksissä. Näistä mainittakoon ennen muuta Suomen Kielen Seura, jonka luottamustehtävissä hän toimi jo 1960-luvun alussa. Seuran sihteerinä hän toimi ennen Oslon-vuosiaan (1962–1964) ja niiden jälkeen (1971–1975), ja seuran esimieheksi hänet valittiin vuonna 1980. Tässä tehtävässä hän jatkoi vuoteen 1994. Vuonna 1989 hänet valittiin seuran vuosikirjan *Sananjalan* päätoimittajaksi opettajansa Osmo Ikolan jälkeen. Päätoimittajan tehtävässä hän jatkoi vuoteen 1997.

Suomen Kielen Seuran ja *Sananjalan* (ks. Hakasen artikkelit *Sananjalassa* 2008 ja 2009) parissa on mennyt tunteja, mutta tämä kaikki on hyödyttänyt tiedeyhteisöä erinomaisesti. Samalla Hakanen on tutustunut monipuolisesti ajankohtaiseen fennistiikkaan jo *Sananjalkaan* tarjottujen kirjoitusten kautta. Tieteellisten seurojen kansainvälisen julkaisuvaihdon organisointi on ollut suunnaton työ mutta vaihto onkin sitten rikastanut erityisesti Fennicummin kirjastoa.

Vuosituhanen vaihteessa Hakanen valittiin luottamustehtävään toiseenkin Turun yliopiston yhteydessä toimivaan tieteelliseen seuraan, jonka pitkäaikainen jäsen hän on; hän toimi Porthan-seuran puheenjohtajana neljä vuotta. Edellä mainittujen seurojen toiminnassa hän on edelleenkin mukana, ja näiden lisäksi hän toimii mm. Turun Aleksis Kivi -kerhossa, jonka varapuheenjohtaja hän on ja jonka julkaisutoimintaan hän on osallistunut aktiivisesti. Aleksis Kivi -kerhon teokseen *Hiidenkiveltä* (2005)

on syntynyt Hakasen yhdessä Kirsti Siitosen kanssa kirjoittama artikkeli ”Seitsemän veljestä suomalaisuuden peilinä”, joka pääosin pohjautuu ulkomaalaisten suomenopijoiden haastatteluihin. Luontoa ja erityisesti metsää rakastavana hän myös innostui panemaan alkuun Aleksis Kiven lyriikasta kootun kyseisen kerhon julkaiseman kirjaseen *Kaukametsä* (2009), johon monet ovat mieltyneet. Hän itse on myös yhtenä kirjan toimittajana.

Hakasen satakuntalaiset juuret eivät ole missään vaiheessa päässeet katkeamaan, vaan hän on käsitellyt ja sivunnut usein Satakuntaa koskevia aiheita pitkän uransa aikana (ks. edellä). Satakunta on hyvin esillä hänen useissa tutkimuksissaan, mutta hän ei ole jäänyt tarkastelemaan synnyinseutujaan ja sen ilmiöitä vain Turusta käsin. Hän on kerännyt ututterasti muun muassa sikäläistä aineistoa Turun yliopiston suomen kielen äänitearkiston kokoelmiin. Nykyisin yliopistomaailmassa korostetaan eksplisiittisesti yliopistolaisten ns. kolmatta tehtävää, sitä, miten yliopiston tulokset näkyvät yhteiskunnassa, miten paljon yliopistosta heijastuu ympäröiviin maakuntiin tietoa ja taitoa. Tämän tästä Hakanen on alansa asiantuntijana ja erinomaisena sekä pidettynä puhujana kutsuttu kotimaakuntaansa esiintymään. Milloin hänen palveluksiaan on tarvinnut Länsi-Suomen kesäyliopisto, milloin kuntaliitoksen jälkeistä kunnan nimeä pähkäilevät Vammala, Mouhijärvi ja Äetsä ovat halunneet kuulla asiantuntijan käsityksen nimivaihtoehdoista, ja milloin paikallinen yhdistys, seura tai museo on kutsunut Hakasen luennoimaan paikallisesta murteesta tai nimistöä. Hakanen on ilmiselvästi ylpeä satakuntalaisuudestaan, mutta yhtä lailla hän tuntuu olevan ylpeyden aihe Sastamalan ja Punkalaitumen seudulla: Sastamalan matkailuesitteessäkin muistetaan mainita professori Hakanen yhtenä sikäläisistä tai sikäläislähtöisistä ”sanan säilän taitajista” yhdessä Antero Vareliuksen, Heikki Ojansuun, Kaarlo Sarkian ja Pertti Virtarannan rinnalla.

Tämän kirjoittajat ovat pitäneet Aimo Hakasta positiivista tunnelmaa ja kaikenikäistä vuorovaikutusta ylläpitävänä opettajana niin perustutkinto-opinnoissa kuin jatkokoulutuksessa. Kansainvälisiä jatkokoulutusseminaareja Aimo Hakanen organisoii yhdessä professori Alho Alhoniemen kanssa. Mukana oli myös Åbo Akademi. 1990-luvulla yhteydet Uppsalaan, Osloon ja Tarttoon olivat hyvinkin kiinteät. Monet yhteiset kokoontumiset olivat tunnelmaltaan kotoisia ja luontevia usein juuri Aimo Hakasen ansiosta ja veivät monia eteenpäin uralla. Luentojen ja esitelmien välillä osallistujat saivat kuulla esimerkiksi kiintoisia kaskuja Turun yliopiston eri vaiheista. Väitöskirjojen valmistuttua on Aimo Hakanen pitänyt mieleenjäviä karonkkapuheita väitelleille.

Opiskelijoiden on aina ollut helppo lähestyä professori Hakasta. Hän ottaa oppilaansa myös ihmisinä. Hän se kehotti tohtoriopiskelijaa päättään suojellakseen pitämään pyöräilykypärää! Hän se lohdutti nuorta graduntekijää ja tuoretta äitiä, joka

pyyteli arasti anteeksi etenemisen hitautta, että tärkeämpää tässä nyt ovat ”nämä aidot nahkakantiset”. Hakanen on myös selvästi nauttinut opetus- ja ohjaustyöstään. Hän se kertoi eläkkeelle jäädessään, että yhtään päivää ei olisi vaihtanut pois mutta ehkä muutaman opinnäytetöiden lukemiseen kulutetun yön.

Moninaisiin aihepiireihin kuuluvia opinnäytetöitä ohjatessaan Aimo Hakanen on aina osannut olla kannustava ja kiinnostunut. Esimerkiksi murteentutkimuksesta kiinnostuneille opinnäytteiden tekijöille hän on ollut erinomainen perehdyttäjä Lau-seopin arkiston ja Turun yliopiston äänitarkiston ja niiden historian omakohtaisesti ja perusteellisesti tuntevana. Myös suomi vieraana ja toisena kielenä -alan tutkimukset ovat olleet Hakaselle läheisiä hänen ulkomaanlehtoritautansa ansiosta. Hakaselle on väitöskirjantekijä uskaltanut jättää luettavaksi keskeneräistäkin tekstiä. Erityisen antoisia ovat olleet pitkät keskustelut, joissa ohjaaja on pohtinut eri teitä tavoitteen saavuttamiseksi ja antanut sitten kysymyksillään ohjattavalle mahdollisuuksia omiin oivalluksiin. Koskaan ei Aimo Hakanen näissä tilanteissa ole vaikuttanut kiireiseltä tai väsyneeltä, vaikka keskustelut ovat saattaneet venyä useampituntisiksikin.

Esimiehenä Aimo Hakanen on useassa yhteydessä todennut, että kaikki saavutetaan ja tehdään yhdessä. Hän on pitänyt kollegojaan arvossa ja myös kuunnellut heitä ja ymmärtänyt, että myös näillä on kädet täynnä työtä.

Kun yliopiston hallinto ja sadat pro gradu -tutkielmat välttämättä suorastaan nielevät professorin työajan, paljon sellaista, mitä haluaisi tutkia, joutuu siirtämään tulevaisuuteen. Niinpä professori Hakanen on eläkevuosinaanakin usein valinnut kirjoituspöydän ääressä istumisen jonkin muun toiminnan sijaan. Näin onkin syntynyt runsaasti lukijakuntaa ilahduttavaa tekstiä, josta on mainintoja jo edellä. Professori Virtaranta oli aikoinaan kehottanut Hakasta kirjoittamaan Punkalaitumen murrekirjan muiden murrekirjojen sarjan joukkoon. Tähänkin tehtävään on ollut aikaa paneutua, ja vuonna 2003 Hakanen saikin työn valmiiksi. Kirjaan sisältyy myös perusteellinen kuvaus Hakasen hyvin tuntemasta murteesta.

Seuraava Hakasen *Punkalaitumen murrekirjan* informantin esittämä ajatus tuo mieleemme Hakasen itsensä: ”Ja se on sitä hyvivointia, kon terve oj ja, ja liikkeellä on. Ei ihminen, ei se muuta tartteikka, (kuin) tehrän niitä töitänsä, maalliset työt ja toimet reirustij ja rehheellisesti.” (Vihtori Heikkilä, *Punkalaitumen murrekirja*, s. 224.)

Sananjalan ja Suomen Kielen Seuran puolesta onnittelemme ja kiitämme Aimo Hakasta sydämellisesti tähänastisesta arvokkaasta työstä tieteen ja tiedeyhteisön hyväksi.

KIRSTI SIITONEN ja TOMMI KURKI

kirsti.siitonen@utu.fi; tommi.kurki@utu.fi
Suomen kieli, 20014 Turun yliopisto